

**Pa
cky
and
Ma**

ZADIE
SMITH

Alma littera

apie tave, praradusį savąją nekaltybę su kažkuo, ko niekada nebuvai sutikęs iki tol ir niekada nebesutiksi. Ne, man nekyla pagundų pakartoti tavo patirties...

Kam: HovardasBelsis@fas.Velington.edu

Nuo: Dzeromasabroad@easymail.com

Data: lapkričio 19

Tema:

Brangusis daktare Belsi!

Nenuoikiu, kaip tu į tai reaguosi! Bet mes įsimylėjė! Kipsų dukra ir aš! Tėti, ketinu prašyti jos už manęs tekėti! Ir manau, kad ji pasakys „taip“!!! Ar tu supranti šiuos šauktukus!!! Jos vardas Viktorija, bet visi ją vadina Vi. Ji nuostabi, žavi, protinga. „Oficialiai“ paklausu jos šįvakar, bet pirma norėjau parašyti tau. Tai užklupo mus kaip „Saliamono giesmė“, ir nėra kaip kitaip to paaiškinti, tik kaip tam tikrą abipusį apreiškimą. Ji parvažiavo tik praėjusią savaitę – skamba beprotiškai, bet tai tiesa!!! Rimtai: aš laimingas. Prašau tavęs, išgerk dvi valiumo piliules ir paprašyk mamos, kad KUO GREIČIAU parašytų man elektroninį laiškutį. Mano telefono sąskaita tuščia, o jų telefonu nenoriu naudotis.

Džxx

2

– Kas, Hovardai? Į ką būtent turiu žiūrėti?

Hovardas Belsis savo žmonai amerikietei Kiki Simonds baks-telėjo pirštu į svarbią ką tik atspausdinto elektroninio laiško dalį. Ji pasirėmė alkūnėmis abipus popieriaus lapo ir nuleido galvą, kaip visada darydavo, kai turėdavo susikaupti ir perskaityti smul-kų šriftą. Hovardas pasitraukė į kitą virtuvės pusę pasirūpinti švilpiančiu virduliu. Tebuvo girdėti ta viena aukšta gaida – šiaip tvyrojo tylą. Jų vienintelė dukra Zora sėdėjo ant kėdės nugara

į kambarį, užsidėjusi ausines, ir pagarbiai žiūrėjo į televizorių. Luisas, jaunesnysis berniukas, stovėjo greta tėvo priešais virtuvės bufetą. Dabar jie abu pradėjo tylų, harmoningą pusryčių baletą: perdavinėjo vienas kitam dribsnių dėžutę, keitėsi reikmenimis, pildė savo dubenėlius ir dalijosi pienu iš rausvo porcelianinio ąsočio su saulės geltonumo krašteliu. Namas žvelgė į pietus. Šviesa krito ant dvigubo stiklo durų, vedančių į sodą, prasiskverbė pro arką, kuri dalijo virtuvę. Ji švelniai nušvietė sustingusią Kiki prie pusryčių stalo, nejudančią, skaitančią. Priešais ją stovėjo tamsiai raudonas portugališkas keraminis dubuo, pilnas obuolių. Šiuo metu šviesa siekė dar toliau, už pusryčių stalo, liejosi koridoriumi į mažesniąją svetainę. Čia spinta, pilna seniausių knygų minkštais viršeliais, draugavo su zomšos pagalvėle ir plačia sofa, ant kurios saulėkaitoje tysojo Merdokas, jų taksas.

– Ar tai tiesa? – paklausė Kiki, bet nesulaukė atsakymo.

Luisas plovė braškes, pjaustė ir dėjo į du dribsnių dubenėlius. Hovardo darbas buvo pataikyti jų suplėkusius lapelius į šiukšlių dėžę. Kai jie artėjo link pabaigos, Kiki apvertė lapą ant stalo, atitraukė rankas nuo smilkinių ir tyliai nusijuokė.

– Kas čia juokinga? – paklausė Hovardas, priėjo prie pusryčių bufeto ir pasirėmė į jį alkūnėmis. Kiki veidas virto abejinga juoduma. Mina tapo panaši į sfinkso, ji kartais jų draugams amerikiečiams sukeldavo minčių apie egzotiškesnę jos kilmę, negu buvo iš tikrųjų. Išties ji buvo kilusi tiesiog iš Floridos.

– Mažute, pasistenk būti ne tokia pašaiپی, – patarė jis. Ji paėmė obuolį ir pradėjo pjaustyti vienu mažiausių peiliukų su permatoma rankena, dalydama jį į skirtingo dydžio gabalėlius. Valgė juos lėtai, vieną po kito.

Hovardas abiem rankom nusibraukė nuo veido plaukus.

– Atleisk, tiesiog tu juokeisi, tad pamaniau, gal kas juokinga.

– Kaip aš turėčiau reaguoti? – paklausė Kiki ir atsiduso. Ji padėjo peilį ir siektelėjo Luiso, kuris kaip tik ėjo pro šalį nešinas

savo dubenėliu. Sugriebusi energingą penkiolikmetį už džinsinio juosmens, ji lengvai jį prisitraukė ir privertė pasilenkti pusę pėdos arčiau, kad galėtų paslėpti krepšinio marškinėlių etiketę už apykaklės. Ji užkišo nykščius abipus jo šortų, kad juos pataisytų, bet jis nuo jos atšlijo.

– *Mama*, o žmogau...

– Luisai, mielas, prašau užsitempti juos šiek tiek aukščiau... jie taip žemai... net neuždengia tavo užpakalio.

– Taigi tai *nejuokinga*, – nusprendė Hovardas. Jam visai nepatiko taip įgelti. Bet jis vis tiek neketino atlyžti ir šitaip klausinėti, nors tai nebuvo ta taktika, nuo kurios vylėsi pradėti; jis suprato, kad tai tiesiog kelionė į niekur.

– O *Viešpatie*, Hovardai, – pasakė Kiki. Ji atsigręžė į jį. – Mes galėsime pratęsti tai po penkiolikos minučių, ar ne? Kai vaikai... – Kiki šiek tiek kilstelėjo nuo savo kėdės, išgirdusi, kaip porą kartų spragteli paradinių durų spyna. – Zur, mieloji, būk gera, įleisk, šiandien mano keliai neklauso. Ji negali įeiti, padėk jai...

Zora, valgydama skrebučius su sūriu, parodė į televizorių.

– Zora, prašau, *dabar pat*, tai nauja moteris, Monika, – kažkodėl jos raktai prastai rakina, – juk prašiau tavęs padaryti jai naujus raktus. Negaliu čia būti visą laiką ir jos laukti. Zur, ar pakelsi savo užpakalį...

– Jau antrą kartą šį rytą minimas užpakalis, – įsiterpė Hovardas. – Nuostabu. Civilizuota.

Zora nušliuozė nuo kėdės ir nuėjo koridoriumi prie paradinių durų. Kiki dar kartą pažvelgė į Hovardą, skvarbiai ir klausiamai, bet jis nutaisė nekaltą veidelį. Ji paėmė savo išvykusio sūnaus elektroninį laišką, pakėlė akinius, kurie, palaikomi grandinėlės, ilsėjosi ant jos išpūdingos krūtinės, ir užsidėjo juos ant nosies galo.

– Tau pavyko tai perteikti Džeromui, – sumurmėjo ji skaitydama. – Tas vaikinys nekvailas... kai jam reikia tavo dėmesio,

jis tikrai žino, kaip jo pelnyti, – pasakė ji, staiga pažvelgdama į Hovardą ir atskirdama skiemenis lyg banko kasininkas, skaičiuojantis banknotus. – Mončio Kipso dukra. Ohoho. Staiga tu susidomėjai.

Hovardas susiraukė.

– Tai tavo nuopelnas.

– Hovardai, ant viryklės – kiaušinis, nežinau, kas jį užkaitė virti, bet vanduo jau išgaravo, ir bjauriai dvokia. Būk geras, išjunk.

– *Toks* tavo nuopelnas?

Hovardas stebėjo, kaip jo žmona ramiai pilasi trečią stiklinę pomidorų sulčių, maišytų su jūros moliuskų sultiniu. Ji pakėlė stiklinę prie lūpų, bet tada lukterėjo ir vėl parabilo.

– Išties, Hovardai. Jam *dvidešimt*. Jis nori tėvo dėmesio ir atitinkamai elgiasi. Pirmiausia atlikdamas savo praktiką pas Kipsą – iš *milijono* praktikų, kurias jis galėjo pasirinkti kitur. Dabar jis ketina vesti Kipsų jaunėlę? Nesuprask froidiškai. Sakau, blogiausia, ką mes galime padaryti – tai žiūrėti į viską rimtai.

– Kipsai? – garsiai paklausė Zora, sugrįžusi iš koridoriaus. – Kas vyksta, ar Džeromas ten persikėlė? Kaip beprotiška... Džeromas – Montis Kipsas, – pasakė Zora rodydama du įsivaizduojamus vyrus sau iš kairės ir dešinės, o paskui pakartojo: – *Džeromas... Montis Kipsas. Gyvena kartu*. – Zora komiškai nusivaipe.

Kiki išgėrė sultis ir svariai pastatė tuščią stiklinę.

– Pakaks apie Montį Kipsą, kalbu rimtai. Nebenoriu ir vėl šį rytą girdėti jo vardo. Kaip Dievą myliu. – Ji dirstelėjo į laikrodį. – Kada tau pirma paskaita? Kodėl tu dar čia, Zora? Ar žinai? Kodėl – tu – *čia*? Ak, labas rytas, Monika, – tarė Kiki visai kito-kiu, oficialiu balsu, be floridietiško muzikalumo.

Monika uždarė paradines duris ir žengė į priekį.

Kiki blausiai jai nusišypsojo.

– Šiandien mes kaip paklaikę – visi vėluoja, išeina per vėlai. Kaip laikaisi, Monika, ar gerai?

Naujoji valytoja Monika buvo nelegaliai šioje šalyje apsigyvenusi moteris iš Haičio, maždaug Kiki amžiaus, tamsesnė už Kiki. Tai buvo tik antras jos apsilankymas jų namuose. Ji vilkėjo JAV jūrų laivyno bombarduotojo švarkelį su versto kailio apykakle, veide – baimingas atsiprašymas, apgailestavimas dėl to, kas įvyks ne taip, dar tam net neįvykus. Dar gailiau ir sunkiau Kiki jautėsi dėl pigaus oranžinio sintetinio Monikos šinjono, kurį reikėjo atnaujinti, šiandien jis atrodė pasislinkęs ant pakaušio dar toliau nei paprastai, prilaikomas plonų varganų jos pačios plaukų gijų.

– Pradėti nuo čia? – paklausė Monika romiai. Jos ranka pakilo prie švarko užtrauktuko, bet jo neatsegė.

– Monika, gal galėtum pradėti nuo studijos, *mano* studijos, – greitai išbėrė Kiki ir pertraukė kažką besakančią Hovardą. – Ar gerai? Prašau tavęs neperkelti jokių popierių – tik, jei gali, sukrauk juos krūvelėm.

Monika stovėjo kur stovėjusi, spausdama savo užtrauktuką. Kiki išgyveno keistą akimirką nervindamasi dėl to, ką ši juodaodė moteris *mano* apie kitą juodaodę, užmokančią jai už tai, kad valytų.

– Zora, gal parodytum, Zora, prašau parodyti Monikai, tiesiog nueik ir palydėk ją.

Zora pradėjo šokčioti laiptais per tris pakopas. Monika pėdino paskui ją. Hovardas pasirodė iš „avanscenos“ ir įžengė į savo vedybinio gyvenimo reikalus.

– Jei tai nutiks, – pasakė jis tarp kavos gurkšnių, – Montis Kipsas bus mūsų giminė iš marčios pusės. Mūsų. Ne kieno nors kito. *Mūsų*.

– Hovardai, – tarė Kiki tvardydamasi, – prašau tavęs, jokių „numerijų“. Mes ne scenoje. Aš ką tik pasakiau, kad dabar nenoriu apie tai kalbėti. *Žinau*, kad girdėjai.

Hovardas linktelėjo.

– Luisui reikia pinigų taksi. Jei nori dėl ko nors nerimauti, nerimauk dėl šito. Ne dėl Kipsų.

– Kipsų? – sušuko Luisas iš nežinia kur. – Kokie Kipsai? Kurgi jie?

Šis apsimestinis Bruklino akcentas nebuvo perimtas nei iš Kiki, nei iš Hovardo, jis Luiso kalboje atsirado prieš trejus metus, kai jam sukako dvylika. Džeromas ir Zora gimė Anglijoje, o Luisas – Amerikoje. Bet visi tie įvairūs amerikietiški akcentai Hovardui atrodė šiek tiek dirbtiniai – ne visai šių namų ar jo žmonos. Nors nė vienas nebuvo toks nesuprantamas kaip Luiso. Bruklino? Belsiai gyveno per du šimtus mylių į šiaurę nuo Bruklino. Hovardas jau norėjo šįryt tai pakomentuoti (buvo perspėtas žmonos to nedaryti), bet Luisas išdygo iš koridoriaus ir nuginklavo tėvą šypsena, paskui atsikando apvalios akytos bandelės, kurią laikė rankoje.

– Luisai, – tarė Kiki, – įdomu, ar žinai, kas aš esu? Ar skiri bent kiek dėmesio *išvis* kam nors, kas vyksta aplink tave? Prisimeni Džeromą? Savo brolių? Džeromą, kurio čia nėra? Kad Džeromas perplaukė vandenyną į vietą, vadinamą Anglija?

Luisas rankoje laikė sportbačių porą. Jis juos pakratė atsiliepdamas į motinos sarkazmą ir susiraukęs atsisėdo jų apsiauti.

– Na? Ir ką? Ar žinau apie Kipsus? Nieko nežinau apie Kipsus.

– Džeromai, eik į mokyklą.

– Dabar jau ir aš Džeromas?

– Luisai, *eik į mokyklą*.

– Žmogau, kodėl jūs visi... aš tik klausiu, ir tiek, o jūs visi... – čia Luisas nutaisė neįtikėtiną grimasą, kuri neleido suprasti trūkstamo žodžio.

– Montis Kipsas – vyras, kuriam tavo brolis dirba Anglijoje, – nusileido Kiki pavargusi. Hovardui buvo įdomu pamatyti, kaip Luisas išsikovojo šį nusileidimą, atsakydamas į žudančią Kiki ironiją kažkuo visai priešingu.

– Matai? – pasakė Luisas, tarsi tik jo pastangomis buvo galima pasiekti šio tokio padorumo ir sveiko proto. – Ar buvo sunku?